

Geneva Lee

ROYAL *Dream*

Deel 4 van de Royal-serie

Proloog

Westminster Bridge strekte zich uit tot in de vergetelheid, verloren in de mist die boven de Theems hing. Toeristen slenterden eroverheen, maakten foto's naast knuffelende geliefden en tussen passerende joggers. Een voor een werden ze opgeslokt door de nevel. Ze verdwenen uit zicht en kwamen nooit meer terug, zoals mensen nu eenmaal uit je leven verdwijnen. Vandaag aanwezig en morgen weg.

Ik drukte mijn handen op de balkonbalustrade om mezelf te kalmeren. Een stad met miljoenen zielen, en ik had me nog nooit zo geïsoleerd gevoeld. De holle pijn in mijn maag verspreidde zich met elke ademhaling verder door me heen, herinnerde me eraan dat ik leeg was. Dat ik alleen was.

Een uur geleden was ik dat nog niet. Een uur geleden had ik een plan en een toekomst. En hem. Maar dat leven was nu weg.

'O, hier ben je.' Clara stapte het balkon op en kwam naast me staan. Ze legde vriendelijk een hand op die van mij.

'Ik ben nooit weggegaan,' zei ik vlakjes. Mijn hele toekomst wel, maar ik was nog altijd hier. 'Gedumpte verloofde klinkt een stuk minder glamoureuus dan aanstaande bruid, vind je niet?'

'Niemand plakt jou een etiket op, en wie dat wel doet, noemt jou alleen maar de vrouw die Pepper Lockwood een

dreun heeft verkocht, en dat maakt je in mijn ogen fantastisch,' zei ze beslist.

Het was heerlijk geweest om die snol eindelijk eens te slaan. Het zou alleen maar beter zijn geweest als ik zowel haar als Philip had kunnen slaan. 'Ik had het moeten zien aankomen. Philip gedraagt zich al weken raar.'

'Dit heeft niemand zien aankomen,' zei Clara. 'En het is in geen enkel opzicht jouw schuld. Philip is vreemdgegaan. Hij heeft het uitgemaakt.'

De diamanten ring aan mijn hand voelde opeens zwaar aan, alsof het een anker was dat me verbond aan een verleden waar ik vrij van moest zijn. Ik schoof hem van mijn vinger en gaf hem aan Clara. 'Die zal in ieder geval een aardig bedrag opleveren. Genoeg om even van te leven.'

'Neem geen overhaaste beslissingen.' Ze pakte de ring, balde haar vuist eromheen, maar er kwam een bezorgde frons op haar voorhoofd. Ze probeerde me echter niet over te halen om hem niet te verkopen. We wisten allebei dat ik het geld nodig zou hebben tijdens mijn zoektocht naar een baan.

Een baan.

Ik zei tegen mezelf dat ik uitstekend opgeleid was, dat het me geen moeite zou kosten om werk te vinden. Maar ik betwijfelde of een jaar plannen voor een bruiloft die uiteindelijk niet doorging wel goed zou staan op mijn cv.

'Daar maken we ons morgen wel zorgen over,' zei Clara op geruststellende toon. Ze trok me van de reling af toen een knappe man met krullend haar de balkondeur openschoof en op de drempel verscheen.

'Ik heb alle sterke drank in de wereld opgekocht,' meldde Edward. De jongere prins had zich een echte vriend getoond, en het leek erop dat dat vanavond niet anders zou zijn. 'Let-

terlijk. Er is nergens anders in de hele wereld nog sterke drank. Alles is van ons.'

Hij legde een ijskompres op mijn knokkels en hield daarna een fles op. 'Voor je rechtse hoek. En voor de rest van je heb ik wodka.'

Ik wierp nog een laatste blik op de stad onder me en draaide me toen naar mijn vrienden. 'Waar wachten we nog op? We gaan ons bezuipen.'

1

Het kon Londen niets schelen dat ik ergens op tijd moest zijn. Dat bleek wel uit de kudde mensen die zich gedachte-loos door Kensington voortbewoog. De paar bomen die hier en daar de drukke doorgaande weg flankerden, waren ver-raders geworden en hadden hun kleuren veranderd van groen naar glorieuze goudtonen en roesttinten, en het leek wel alsof elke toerist in de stad ze per se moest fotograferen. Ik wurmde me door een grote menigte die voor Top Shop foto's stond te maken, mompelde een plichtmatige veront-schuldiging voor het verpesten van hun kiekje en dook een minder drukke zijstraat in. Net toen het alarm op mijn tele-foon afging om me eraan te herinneren dat ik over vijf minu-ten een sollicitatiegesprek had, zag ik aan de andere kant van de straat een roodgelakte deur met daarop de naam SMITH PRICE, ESQ. Ik rende zo snel als mijn onpraktische schoenen toestonden de weg over, kwam bij de deur tot stilstand en ademde diep in.

Ik haalde een hand over mijn haar en was blij toen ik ont-dekte dat het nog altijd plat lag na de wilde sprint vanaf mijn flat. Ik had onlangs afscheid genomen van de lange, golven-de lokken die ik voor mijn huwelijk had laten groeien. Nieuw leven. Nieuw uiterlijk. De schouderlange bob die ik nu had, compleet met een volle pony die mijn voorhoofd bedekte,

was makkelijker te stylen en kennelijk immuun voor de hec-tische chaos van de Londense straten. Even overwoog ik om te kijken of mijn rode lipstick aan verversing toe was, maar ik bedacht me. Er was geen tijd meer. Ik moest over een minuut in zijn kantoor zijn. Ik streek mijn zwarte kokerrok glad, hoopte maar dat er geen ladder in mijn zijden kousen zat en checkte of de bovenste knoop van mijn strakke ivoor-keurige blouse wel dicht was. Ik zag eruit alsof ik voor de job was geboren. Nu moest ik die alleen nog zien te krijgen. Een vaste baan was het enige wat ik nog moest hebben om mijn leven weer op de rit te krijgen en eindelijk aan het geld te komen dat ik nodig had voor mijn eigen start-up.

Alles veranderde toen ik binnenkwam. Ik was van een van de modernste en meest gestroomlijnde straten van Londen rechtstreeks het verleden in gestapt. Het interieur was een en al weelderig mahoniehout en leer. Er stonden grote boeken-kasten langs de wanden van de kleine wachtkamer, en de deur naar het kantoor werd bewaakt door een bijzonder keurige vrouw achter een eikenhouten bureau. Ze tuitte haar lippen en bekeek me van top tot teen. Misschien had ik me toch niet zo toepasselijk gekleed als ik dacht. Ik schatte haar ergens achter in de veertig, maar het zou best kunnen dat ze er ouder uitzag dan ze was doordat ze zo ontzettend opge-prikt deed. Met een lieflijke glimlach liep ik naar haar toe.

‘Ik heb een afspraak met Mr. Price.’

Haar afkeurende gezichtsuitdrukking wist niet van wij-ken, maar ze knikte. ‘Precies op tijd, Miss...’

‘Stuart,’ vulde ik aan, ook al vermoedde ik dat ze dat al-lang wist. Mijn afspraak was door een vrouw bevestigd, en er was hier maar één vrouw. Het had echter geen zin om haar daarop te wijzen, vooral niet omdat ik het afgelopen half jaar van het ene sollicitatiegesprek naar de andere tijdelijke job

was gegaan. In plaats daarvan verbeet ik mijn trots en wachte. Daar was ik vrij goed in geworden sinds ik mijn verloofde op vreemdgaan had betrapt. Misschien zou ik moeten overwegen om die vaardigheid op mijn cv te zetten.

‘Mr. Price zal u nu ontvangen,’ zei ze terwijl ze opstond en me wenkte om haar te volgen naar de ruimte achter de deur die ze bewaakte.

Ik stapte zijn kantoor in en versteende. Hoewel ik Smith Price gisteren had gegoogeld, was het nooit bij me opgekomen om foto’s van hem te bekijken. Gezien zijn lange staat van dienst en het kaliber van de clientèle die met deze firma geassocieerd werd, had ik een ouder iemand verwacht. Veel ouder. Maar de man die achter het bureau zat, en die eruitzag als een godsgeschenk voor driedelige pakken, kon niet ouder dan dertig zijn. Zijn donkere haar was zorgvuldig gekamd, maar er zat het soort golven in dat erom smeekte om vastgegrepen te worden. Donkere wimpers omringden felgroene ogen, die zelfs van deze afstand adembenemend waren. Maar het waren zijn kaaklijn, glad en krachtig, en zijn brede schouders waar de mannelijkheid vanaf droop. Hij zat achterovergeleund in een leren fauteuil, zijn hand rustte bedachtzaam op een welgevormd stel lippen. Iets in me ontwaakte en klopte op de muur die ik had gebouwd om mezelf tegen mannen te beschermen, vooral tegen mannen als hij. Ik rechtte mijn schouders en dwong mezelf om professioneel, en niet onder de indruk, te glimlachen.

Price stond niet op toen zijn secretaresse me de kamer in bracht. Hij keek alleen maar, liet zijn ogen langzaam over mijn lichaam dwalen. Zijn intense blik brandde op mijn huid en maakte mijn wangen aan het gloeien. Heel even dacht ik dat mijn knieën het zouden begeven, en het kostte me alle kracht die ik had om rechtop te blijven staan in mijn

Louboutins. Het was maar goed dat ik de iets verstandiger hakken had gekozen, anders zou ik nu op mijn reet en met mijn tietten in de lucht op zijn kantoortvloer zijn gevallen. Zijn ogen bleven bij mijn mond hangen, en ik had er plotse-ling spijt van dat ik zo'n suggestieve kleur rood had gekozen. Maar ik had dan ook niet verwacht dat Smith Price het uiter-lijk zou hebben van... nou ja, een seksgod. Zijn eigen lippen trokken wat, alsof hij wist wat ik dacht, maar direct daarop werd zijn gezicht weer een stenen masker. Totaal ondoor-grondelijk. Totaal ontwapenend.

En, het ergste van alles, totaal sexy.

Dit is niet goed, krijste het hoge stemmetje in mijn achter-hoofd waarschuwend. *Je hebt deze job nodig en je wordt nooit aangenomen als je niet laat zien dat je een paar hersencellen hebt. Zeg iets!* Ik opende mijn mond en ademde in. Als hij zichzelf niet ging voorstellen, dan moest ik de honneurs maar waarnemen. Meer dan wat dan ook moest ik voorko-men dat ik wanhopig klonk. Geen kwetsbaarheid tonen. Want ik wist na één minuut in Price' aanwezigheid al wat er zou gebeuren als ik zwakte toonde. Ik zou in zijn bed belan-den en geen baan meer hebben.

'Mr. Price, aangenaam kennis te maken,' zei ik op gladde toon – te glad en veel te sexy.

Hou je slipje aan je kont en je voeten op de vloer, droeg ik mezelf stilletjes op.

Zijn vingers zakten van zijn mond naar zijn kin, en ik kon mijn ogen niet van zijn perfect geboetseerde lippen afhou-den. Dit sollicitatiegesprek zou op niets uitlopen als we zo naar elkaars mond bleven staren.

'Smith.' De simpele correctie was genoeg om de betove-ning te verbreken, en ik sloeg eindelijk mijn ogen naar die van hem op. We keken elkaar lang en doordringend aan. Zoals je

iemand aankijkt die je al heel lang kent, die je intiem kent. Zijn ogen waren niet zo gereserveerd als zijn houding, en ik twijfelde er niet aan dat dat opzettelijk was. Hij wilde dat ik zag wat er door hem heen ging. Ik zou kunnen verdrinken in de groene poelen van zijn irissen, mezelf kunnen verliezen in het innerlijke tumult dat ze toonden. Het spiegelde mijn eigen onrust. Mijn onderbuik trok samen van de begeerte die zich strak in me opwond. Er zou niet veel voor nodig zijn om die te laten losbarsten. En om mij te laten openbarsten.

‘Zit, Miss Stuart,’ beval hij, waarna hij zijn blik op zijn bureau richtte. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om weg te kijken en mezelf weer een beetje onder controle te krijgen terwijl ik in de stoel tegenover die van hem ging zitten. Toen we elkaar weer aankeken, was er een gordijn voor zijn ogen neergedaald, en zijn gedachten waren verborgen. ‘Ik neem aan dat u vragen hebt over de positie.’

Die had ik eigenlijk niet. Ik had verwacht dat ik degene zou zijn die hier ondervraagd zou worden. Vechtend om mijn stem te vinden, wist ik mezelf eindelijk te dwingen om de eerste de beste vraag te stellen die er bij me opkwam. ‘Wat wordt er precies van me verwacht... in deze positie?’

Het leek onnozel om dat laatste toe te voegen, maar Smith kwam op mij over als het soort man dat duidelijke grenzen en definities nodig had.

‘Dat u mijn persoonlijk assistent bent.’

Verder weidde hij niet uit. Het leek erop dat hij me voor elk stukje informatie zou laten werken.

‘Hier?’ vroeg ik, en ik gebaarde naar het kantoor om ons heen. ‘Zal ik u assisteren bij rechtszaken?’

Ik wist niet zeker of ik hem zou kunnen helpen met juridische aangelegenheden, maar ik zou het zeker kunnen veenzen tot ik wél wist wat ik deed.

‘Hebt u een juridische achtergrond waar ik niets van weet?’ Zijn stem klonk laag en kil.

Ik vocht tegen de neiging om ineen te krimpen op mijn stoel. In plaats daarvan rechtte ik mijn schouders. Als hij de klootzak ging uithangen, zou dat me in ieder geval genezen van mijn eerste reactie op hem.

Wachtend op een antwoord hield hij zijn hoofd schuin. Hij wreef over de lichte schaduw van stoppels op zijn stevige kaken. Hoe zou het zijn om die hand op mijn huid te voelen? Hoe zou het zijn om die stoppels over de binnenkant van mijn dijen te voelen schuren?

Misschien was ik toch niet echt genezen.

‘Die heb ik niet,’ zei ik met een even zo koele houding.

‘Dat is dan maar goed ook, want mijn persoonlijk assistent assisteert me niet bij mijn juridische zaken.’ Hij glimlachte spottend terwijl hij dat zei. Hij zat verdomme gewoon spottend te glimlachen.

Wat voor volwassen man zit er nu tijdens een sollicitatiegesprek spottend te glimlachen?

Het soort dat precies weet wat je echt van hem wilt.

Ik negeerde dat kleine stemmetje en verloor mijn geduld met zowel mezelf als met hem. ‘Wat wilt u dan dat ik doe?’

De spottende glimlach veranderde in een scheve grijns die binnen enkele seconden weer verdween. ‘U zult me assisteren bij mijn privé-zaken. Mijn secretaresse draagt uiteraard zorg voor mijn agenda en rechtbankschema. U zult mijn persoonlijke leven en mijn persoonlijke relaties met cliënten overzien. Ik ben een druk man, Miss Stuart –’

‘Belle,’ zei ik, genietend van de kans om hem nu te corrigeren.

‘Miss Stuart,’ herhaalde hij. ‘Ik ben een druk man. Ik ont-